

Ових дана је држава Србија (тј. њени територијално-физички остаци) објавила преко своје фамозне „Комисије“ за (не)проналажење гробног места и евентуалних посмртних остатака генерала Драгољуба Драже Михаиловића да ће тзв. „скенирање“ терена на Ади почети у суботу 18. јуна тако да смо се надали да ћемо ускоро и открити где и како је завршио министар војни југословенске владе у избеглиштву. Међутим, није прошло ни 24 часа а нашим надама је дошао крај изјавом у јавности којом се (индиректно обавештава јавност ко је још увек у Србији „газда у кући“ још од октобра 1944. г.) још једанпут огласио незаобилазни пензионисани генерал ЈНА Стеван Мирковић, експерт (руку под руку са Јовом Капичићем) за народноослободилачку борбу, четнике и остале сараднике окупатора да је Дража Михаиловић стрељан, кремиран а пепео расут на разне стране и то све по стандардима Уједињених нација који прописују како се поступа са осуђеним нацистима – пракса која је примењивана након Нирнбершког процеса. Ову изјаву Стевана Мирковића треба узети крајње озбиљно обзиром да је познато да су исту примењивали Мирковићеви, Ћиласови и Капичићеви антифашистички борци за народно ослобођење широм Босне, Херцеговине а нарочито Црне Горе (зима 1941. г./1942. г.) под фирмом тзв. „пасијих гробља“ а којих има и на територији Србије након јесени 1944. г. па и у самој њеној престоници која је експресно ослобођена од стране Мирковићевих истомишљеника у октобру 1944. г. за разлику од Загреба који фактички никада и није био ослобођен јер су се „мирковићевци“ само ушетали у главни град НДХ маја 1945. г. (дакле читавих 6 месеци након Београда) кога су усташе напустиле у највећем реду и по свим уџбеничким правилима привременог напуштања прве линије фронта. Узгред, у Загребу до дана данашњег није пронађено ни једно једино „пасије гробље“ за разлику од Београда где тек испливавају на површину.

Генерал Стеван Мирковић нам је у оквиру свог најновијег јавног наступа још једанпут предочио заслуге нашег највећег сина свих наших народа и народности а ова кратка лекција из курса општенородне одбране и друштвене самозаштите од повампирене четничке идеологије је очигледно имала за своју циљну групу младе европске нараштаје евроатлантицистичке Србије који нису имали ту част да часно живе са маршалом

Генерал Стеван Мирковић нам је у оквиру свог најновијег јавног наступа још једанпут предочио заслуге нашег највећег сина свих наших народа и народности а ова кратка лекција из курса општенородне одбране и друштвене самозаштите од повампирене четничке идеологије је очигледно имала за своју циљну групу младе европске нараштаје евроатлантицистичке Србије који нису имали ту част да часно живе са маршалом (врховним Мирковићевим командантом) а камоли то задовољство да свом вољеном

Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 22 јун 2011 23:17

Другу преносе изливе љубави и захвалности путем мултиетничке штафете и добровољних слетова младости на стадиону ЈНА (то је иначе стадион оне Мирковићеве армије која је експресно по угледу на Београд 1944. г. разбила и спољњег и унутрашњег непријатеља од Вардара па до Триглава још у лето 1991. г. тако да су се и Туђман и Алија и Тачи и ХОС и ОВК и Зелене беретке у највећој бежанији нашли код својих иностраних газда још док се летња сезона отворених базена није завршила). Ипак, и Мирковићу и осталим чуварима лика и дела нашега јединог и јединственог маршала сукцесивно промиче један детаљ из животописа нашега највећег сина а на који бисмо желели да укажемо овом приликом како би наше младе европске генерације на својим пропутовањима по Европи исправиле и ову велику неправду и предочиле потпуну слику својим европским вршњацима о највећем антифашисти кога је дао Стари континент а чији је антифашизам потврђен од стране западних антифашистичких земаља многобројним орденима (нпр. од стране Харија Трумана, Шарла де Гола...) који се могу наћи у маршаловом штафетном музеју на Дедињу у оквиру комплекса Куће цвећа. Дакле, ради се о највишим државним орденима добијеним од стране антифашистичке западне коалиције за антифашистичку борбу – ордење о коме је један квислинг Михаиловић могао само да сања.

Што се тиче команданта Равногорског покрета (илити ЈВуО) Драже Михаиловића познато је да се он у Првом светском рату херојски борио (у српској униформи) па је стога из тог истог рата заслужено изашао са читавих пет ордена.

У времену „постслобоумног“ бивствовања на просторима Београдског пашалука (под још увек званичном фирмом „Република Србија“) а под диригентском палицом еуропејске Србије Бориса Тадића за многе пашалушке грађане и није нека вест прворазредног домена да је неки политичар, јавни радник, дисидент илити једноставно патриота предложио да се нека улица у неком граду Тадићеве Србије назове по команданту ЈВуО Драгољубу Дражи Михаиловићу. Са стране чисте науке, тј. научних чињеница, сматрамо да је равногорски командант у једном најмање европском опсегу (ако не и светском) заслужио не само назив тамо неке улице већ најмање главног булевара (илити авеније) сваког иоле већег урбаног насеља у Остацима Србије а са тачке гледишта демократско-слободарских принципа и напора антитоталитаристичке (антифашистичке, антикомунистичке и антинацистичке) Европе слободни смо да предложимо Савету Европе да се главни град ове свеевропске институције – Стразбург, преименује у „Михаиловићбург“ (Mihailovichbourg).

Колико је ђенерал Михаиловић, од народа од милоште назван “Чича” (као што то бејаше прозван и краљ Петар Први – “Чика Пера”) задужио слободарску, демократску и антитоталитаристичку Европу, Србију и српски народ није потребно посебно истицати

Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 22 јун 2011 23:17

нити у недоглед понављати тако да се по овом питању, сматрамо, не воде данас неке озбиљније полемике на чињенично-научном нивоу, док дневно-политикантско-пропагандистичко настојање различитих Мирковића и Капичића да задрже материјално-друштвене позиције и банковне рачуне не бисмо желели да коментаришемо, бар не овом приликом. Као што смо већ и напоменули, овде бисмо желели да истакнемо неправду коју је југословенска, а нарочито српска, повеснографија нанела, и још увек наноси, лику и делу Јосипа Броза Тита. Свима нам је познато да је наш вољени друг Тито на основу космичких заслуга у Другом светском рату (сламање Трећег рајха преко Бате Живојиновића) крајње заслужено самонадено своје маршалско име свим главним булеварима у свим већим селима и нешто јачим урбаним заједницама дуљем наше нам липе отаџбине (од Вардара па до Триглава). Нажалост, никада до дана данашњег на читавом простору наше (бивше) отаџбине од Триглава па до Вардара нису уочене Брозове заслуге за све наше народе и народности, републике и покрајине (а нарочито за Србију и Србе), из времена његовог учешћа у Првом светском рату. Сматрамо да је дошло крајње време да се коначно исправи и ова велика неправда и да се праведно избалансира Брзова револуционарна делатност и као каплара у Првом и као маршала у Другом светском рату на просторима Југославије, али такође и Источне Европе.

Што се тиче команданта Равногорског покрета (или ЈВуО) Драже Михаиловића познато је да се он у Првом светском рату херојски борио (у српској униформи) па је стога из тог истог рата заслужено изашао са читавих пет ордена. Међутим, остаје потпуно несхватљиво да до дана данашњег нису уочене (чак ни од једног Милована Ђиласа, Стевана Мирковића или Јове Капичића) документоване заслуге Јосипа Броза Тита (у аустро-угарском мундиру) у истом том рату а зна се да је за те заслуге каплар-Броз од стране аустро-угарске војне команде добио две медаље. Није баш као Дража Михаиловић добио свих пет комада али се и две Брозове ратне медаље из 1914. г. и 1915. г., и то од европске Аустро-Угарске, морају поштовати и дати им се заслужно место у општој Брозовој ратној биографији тим пре што их је Вели Јожа заслужио (исто као и Михаиловић – за храброст) и то на два фронта (у Србији и Русији) а Дража само на једном - балканском.

Загорски металац је био најмлађи водник (тј. каплар)-извиђач у аустро-угарској војсци, и као такав је и ушао на територију Србије 1914. г. а из које је изашао 1915. г. у чину старијег водника. Дакле, унапређење је зарадио на територији Краљевине Србије врло вероватно и зато што се јављао као добровољац-извиђач који хвата тзв. “живе језике” (за овако деликатно-рискантне задатке одређивани су искључиво добровољци, тј. на Брозовом загорском језику драговољци). Данас је повесничарима познато да се будући (из Другог светског рата) југословенски (самопроглашени) маршал Тито у Првом светском рату борио на територији Србије у редовима (по злу) чувене аустро-угарске 42. домобранске тзв. “Вражије дивизије” која је између осталог одговорна и за тзв. “Алеју вешала” у Мачви. Колико је друг Тито особно партиципирао у формирању ове алеје за

Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 22 јун 2011 23:17

сада није познато. Оно што је за сада ипак знано повесничарима је то да је каплар Броз са својим 45. домобранским пуком у оквиру 42. “Вражије дивизије” прешао ратни пут у земљи Србији: Љубовија-Мали Зворник-Лозница-Крупань-Бела Црква-Столица-Текериш-Ваљево-Мионица-Љиг-Лајковац.

Каплар Броз са својим 45. домобранским пуком у оквиру 42. “Вражије дивизије” прешао ратни пут у земљи Србији: Љубовија-Мали Зворник-Лозница-Крупань-Бела Црква-Столица-Текериш-Ваљево-Мионица-Љиг-Лајковац.

Оно што на овом месту свакако треба истаћи је чињеница да се (и дан-данас) у Крупњу главна градска улица назива “Улица Маршала Тита” иако за време Другог светског рата маршал Тито особно није боравио у Крупњу, али за време Првог светског рата јесте и то у чину аустро-угарског каплара па би стога било оправданије да се ова главна градска авенија преименује у “Булевар аустро-угарског каплара Јосипа Броза Тита”. Тим пре што је такође познато да је каплар Броз показао изузетну храброст у биткама (против војске Краљевине Србије) на реци Дрини, Гучеву, Мачковом камену, Церу и Колубари (дакле у најближем околишу Крупња) па је стога и добио заслужно (једно од два) одликовање (не од Краља Петра већ од Цара Фрање Јосифа). У току операције аустро-угарске опсаде главног града Краљевине Србије друг Тито се борио код Умке, Остружнице, на Бановом Брду, Сењаку, Ади Циганлији као и на Бежанијског коси. Из овог ратног периода маршала Тита сачувана је и једна фотографија (у аустро-угарској униформи са пушком у руци како нишани на сред бојног поља а која се прилаже уз овај текст) која из до сада неразумљивих разлога није угледала светло дана заједно са илити поред Титове фотографије са Сутјеске (без оружја и са руком у завоју) у било ком писаном животопису нашег највољенијег сина свих наших народа а посебно (албанске) народности. Каплар Броз је 1915. г. напустио Србију отишавши у Русију, тј. на Источни фронт, да и тамо задужује Русију и Русе бар онолико колико је задужио Србију и Србе. На жалост, нити Руси нити Срби се до дана данашњег нису одужили каплару Брозу именовањем бар једног булевара у својим отаџбинама - “Булевар аустро-угарског каплара Јосипа Броза Тита”. Стога предлажемо да се ова неправда што скорије исправи бар за живота Јове Капичића и Стевана Мирковића којима убрзано истиче рок трајања, како би могли да поднесу рапорт свом врховном команданту да је и овај пропуст коначно скинут са дневног реда.

На крају, што се тиче судбине команданта ЈВуО вероватно је генерал Стеван Мирковић у праву да је Михаиловић завршио у неком од титоистичких “пасијих гробаља”, ако ништа друго а оно на основу сачуване последње Михаиловићеве фотографије коју су направили Мирковићеви другови, а на којој се види раскомадан и избоден леш Чича Драже. Можда је за Мирковића, како је то сам изјавио у горе споменутој изјави

Исправљање једне неправде према Јосипу Брозу Титу

Пише: Владислав Б. Сотировић
среда, 22 јун 2011 23:17

штампаној у европском дневнику Данас, случај Михаиловић за Титоисте завршен 15. јула 1946. г. али је сигурно да за многе грађане Србије и Србе уопште случај титоиста тек треба да се завршава на овакав или онакав начин.